Ч. 272 (11.233). Львів, вівторок 6. грудня 1927. Pouztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Більшовицькі делеґати в Женеві.

Львів, 4. грудня 1927.

Кілька разів уже брали більшовики участь у міжнародніх зїздах та конференціях, а все їх участь нічим не причинялася до успіху в праці. Зате намагалися більшовицькі дипльомати при таких нагодах спекти для себе якусь дипльоматичну печеню, але поза конференціями чи нарадами. Таким чином дійшли вони наприклад до відомого договору в Рапалльо, таким чином підготовляли ґрунт під навязання дипльоматичних і торговельних зносин зі західними державами. Не так давно взяли вони були між іншим участь в економічній конференції в Женеві, але там не вдалося їм нічого осягнути навіть поза конференцією передовсім тому, що саме тоді Анґлія предприняла відомі кроки в торговельному радянському представництві в Льондоні. На самій-же конференції більшовицькі дипльомати не тільки нічим порушуваних там справ до успішного кінця не зближили, але навпаки всю роботу конференції гальмували своїми теоретичними міркуваннями на тему реальної можливости істнування та розвитку побіч себе двох систем господарства: соціялістичного та капіталістичного. В тому напрямі поставили вони були й відповідну резолюцію, яка провалилася.

Тепер виступили більшовицькі дипльомати на женевському терені в ролі пацифістів. І виступили, треба признати, сензаційно та рівночасно безнадійно, хоч що правда спричинили своїм виступом шум в усій світовій пресі. А на тому їм мабуть найбільше залежало. Бож це один з великих засобів пропаганди. Більшовики не люблять, коли світ мовчить про них. Вже сама їзда більшовицьких дипльоматів відбувалася серед шуму та уроблювання відповідних настроїв. Нота до польського уряду в справі Литви, побут Літвінова в Берліні, вкінці інтервю тогож Літвінова в справі роззброєння в самій Женеві, а накінець наспіло й саме засідання комісії для справ роззброєнь.

Прийшов до слова Літвінов, заступник наркома закордонних справ СРСР, і в першу чергу гостро скритикував всю дотеперішню працю Ліґи Націй над роззброєнням, не забуваючи при цьому підкреслити, що в природі капіталізму нема ніякого нахилу до пацифізму, але навпаки є в ньому богато гонів до воєн і кровопролиття. Натомісць одиноким щирим сторонником мира і пацифікації світа при допомозі роззброєння є СРСР, розуміється з пануючою в ньому диктатурою комуністичної партії. Незважаючи на те, що перед Літвіновим і його товаришами засідали самі капіталістичні „горлорізи", а в найкращому випадку представники „імперіялістично-розбишацьких" потуг, він все таки проголосив конкретні пропозиції в справі роззброєння, що складаються, як колись мирові тези Вільсона, з чотирнацяти точок. Ось вони: повне роззброєння всіх военних сил на суші, на морю та в воздусі, іншими словами скасування армії і военної морської та повітряної фльоти; знищення всіх укріплень та знесення всяких мілітарних установ; збурення усіх укріплених причілків та военних пристаней, що мають служити опірними пунктами для армій і фльот; заборона ухвалювання військових бюджетів; розвязання військових генеральних штабів; знесення всіх военних фабрик; законна заборона мілітарної пропаганди; пацифістичне виховання молоді; законодавство на найгостріші карні санкції всіх переступств проти постанов в справі роззброєння.

Пропозиції без сумніву сензаційні до тої міри, що ввели в зачудовання всіх учасників конференції. А їх примітивізм поділав на авдиторію так, що їй в першій хвилі відібрало мову. Одначе не треба думати, що й сам Літвінов трактував їх інакше. Бо й він застерігся, що хоч дехто може вважати ці пропозиції утопійними, то на доказ більшовицької щирости та безпосередности в тій справі він заявляє заразже готовість іменем СРСР підписати міжнародню конвенцію про заборону ведення ґазової та бактеріольоґічної війни. Накінець запропонував резолюцію такого змісту: з уваги на те, що теперішні зброєння мають тенденцію збільшатися і тим самим доводити до збройних конфліктів, а також з уваги на те, що збройні конфлікти є для великодержав засобом до гнету малих народів і кольоній і накінець тому, що тільки цілковита ліквідація зброєнь може бути запорукою усунення воєн, сесія комісії по роззброєнні постановляє: а) негайно приступити до підготовки в подробицях розробленого пляну про загальне роззброєння на основі радянських пропозицій і б) найпізніше до березня 1928 р. скликати міжнародню конференцію в справі роззброєння, на якій продискутувати та ухвалити під а) згадані пропозиції. Літвінов поставив вимогу, щоби над цею резолюцією почати негайно дискусію, бо від її вислідів залежить участь радянської делеґації в комісії для справ забезпеки мира.

Коли відкрито дискусію всім учасникам, як у горі сказано, відібрало мову. Таке чудернацьке і чудовищне було враження від пропозицій Літвінова. По інтервенції провідника, щоби зголошуватися до слова перемінився настрій мовчаливого пригнічення в загальний хохіт. І щойно сміх розворушив мізки та активність дипльоматів, що були досі замороженими. Першим промовив Поль Бонкур, що схарактеризував виступ і пропозиції Літвінова дуже влучно. Обширні і прості пропозиції Літвінова — казав він — є всеж таки за прості, але з цього не повинен їх автор робити висновку, немов би їх тут трактували неповажно. Бо навіть негайне цілковите роззброєння в дусі радянських пропозицій не змінить, на думку Бонкура, нічого в теперішньому положенні світа, якщо не буде відповідних ґарантій забезпеки.

Характеристика Бонкура стрінулася з загальним одобренням учасників. Та на радянську делеґацію вона мабуть ніякого враження не зробила. Зрештою нащо їй рахуватися з такими дрібницями як те, чи назвуть її пропозиції примітивними чи наївними чи сензаційно-утопійними, коли мета її виступу не роззброєння а щось зовсім інше. Більшовики те інше самим своїм першим виступом уже осягнули. Про їх пропозиції заговорив цілий світ, а це найважніше. Свою миролюбивість вони задеклярували на міжнародній арені і з міжнародньої трибуни викували собі новий зтут для пропаґанди комунізму. Все інше для них не важне. Бо їх ніщо не спинить від мобілізації всього, не тільки свого (в межах СРСР), але й світового, пролетаріяту до хрестного походу проти „капіталізму і буржуазії" та до боротьби за диктатуру комуністичної партії у всіх державах. Колиб наступило повне роззброєння, тоді та мобілізація відбуваласяб куди лекше. Колиж його не буде, то вона всеж таки буде відбуватися тими самими засобами, що й тепер.

Італійський реванш.

(Від нашого кореспондента.)

Білгород, 27. листопада 1927.

Недавнє одушевлення, викликане підписанням умови про приязнь з Францією, змінилося зараз у югославянській пресі на новий неспокій. Немов у відповідь на підписання французько-югословянської ідилічної умови приязни Італія оголошує, що 22. п. м. у Тірані вона підписала військовий союз з Альбанією. Союз, котрий, як це видко з пунктів 1 і 4, зобовязує одну сторону дати у розпорядження другої всі свої військові, фінансові і всі інші засоби та примушує ділити долю, якоюб вона не була — і то, як це можна зрозуміти, не лише на випадок, коли одна із цих держав буде у становищі оборонної війни, але також і на випадок офензивної війни.

Ясно, що мова тут іде лише відносно Югославії, а не якої іншої держави, бо яку наприклад, допомогу може вчинити Італії Альбанія на випадок конфлікту з Францією, чи навіть немічною Австрією? Певно, що жадної. Нерівність сил Італії та Альбанії дають теж певне освітлення цьому союзові. Вже в попередньому тіранському пакті Італія загарантувала Альбанії, чи, вірніше, теперішньому її диктаторові Ахметові Зогу, підтримку не лише на випадок зовнішнього якогось нападу, але навіть і на випадок чисто внутрішніх неспокоїв. Отже підписання нової умови, котра простягається на двацять років з правом відмови лише на 18 або 19 році, не лише що не є викликана потребами Альбанії, а навпаки — фактично віддає її на цілих 20 літ під протекторат імперіялістичної Італії.

На вступі нашої статті ми зазначили між іншим, що новий тіранський пакт є немов би відповідю на підписання французько-югословянської умови. Бо, дійсно, по кількох днях після проголошення одної ми маємо вже звістку і про підписання другої. Що це є частинною відповідю чи реваншом, у цьому не можна мати сумніву, бо короткий речинець, який розділює між собою ці дві умови і за час котрого здавалось би було не можливо створити таку серйозну умову, видається неймовірним лише на перший погляд. Балачки про французько-югославянську умову тягнуться ще від 1925 р. і підписання її не було ні для кого якоюсь несподіванкою взагалі, а ще менше для добре поінформованої Італії. Очевидно, знаючи про те, що ця умова буде таки нарешті здійснена, завдяки тому, що Югославія зуміла використати підходячу ситуацію щодо Франції, Італія заздалегідь підготовила свій крок і тепер його лише оголосила у слушний час.

Та це більше офіційний, зовнішній бік справи, бо фактично він ховається у тій упертій боротьбі між Італією та Югославією, котра розпочалася майже з самого початку створення останньої з малої колись Сербії та про яку ми уже не один раз писали. Ця боротьба чим далі, тим більше показує, що до берегів Адрійського Моря упертим і незмінним кроком наближається страшне марево війни. Обидві держави з гарячковою напруженністю взаїмно стежать за кожним своїм рухом а їхня преса вже давно розпочала на своїх сторінках словесну війну. Для прикладу наведемо таку річ: Недавно відбулося у Білгороді засідання міністерської ради під головуванням короля Олександра. Явище дійсно цілком виняткове у тутешньому житті. Коли місцеві урядові кола та преса пояснили це зацікавленням короля справою бюджету, то італійська преса негайно сповістила, що король особисто інтервенював в справі кредитів для залізниць, котріб стратегічно сполучили країни, що лежать при кордонній Альбанії та Приморя з осередком держави. Це зрозуміло, бо Югославії не лише зі стратегічних міркувань, але і з чисто економічних потрібно багато нових шляхів, яких взагалі було дуже мало у Сербії. З одних і других причин Югославії потрібні нові залізниці з огляду на обєднання всіх територій держави. Будову цих шляхів Югославія частинно розпочала з самого початку, але в останні часи помічається дійсно де-яка горячковість у цім напрямі.

В протилежність італійському натискові на Балкан, Югославія виставила гасло: „Балкан для балканських народів", — до котрого в останні часи починає схилятися Греція і можливо з часом прихилиться і Болгарія, хоча цьому і дуже перешкаджає Македонський Революційний Комітет своєю терористичною акцією. Зате Мадярщина — чим далі, все більше — схиляється на бік Італії і, як кажуть де-які звістки, навіть можна сподіватися у недалекім часі приєднання її до альбансько-італійського військового союзу.

З міжнародного становища новий тіранський пакт є явною загрозою загальному мирові і білгородський офіціоз міністерства закордонних справ, щоденник „Време" так характеризує цю подію: „Ідея миру створила всі післявоєнні умови, а ідея війни викликала цей італійсько-альбанський пакт". Що відноситься до закордонної преси, яка за винятком спокійно-стриманого тону анґлійської преси, що є цілком зрозумілим, майже одноголосно осуджує новий крок Італії та бачить у ньому небезпеку для спокою не лише на Балкані, але і в цілій Европі.

Югославянська закордонна політика, чи вірніше, її чинники зустріли новий тіранський пакт спокійною стриманістю; бо для них він уже не був тією оголомшуючою несподіванкою, як перший пакт, коли ще була якась віра у можливість мирного полагодження сусідських відносин.

В. Анський.

Неуцтво і поверхновність.

„Українські партії на польських землях".

Від кількох днів в органі львівських направяків „Дзеннік Львовскі" якийсь Зиґмунт Зборуцький, як видно, „спеціяліст" від українських справ, розписується про українські партії в предовгих статтях під назвою: „Українські партії на польських землях". Рівень тих статтей невисокий, є це пересічні „домові вправи" львівської польської публіцистики, писані в стилю „widzimisię" під прапором неуцтва і поверховности.

Як довго ще йшла — так сказатиб — історична частина, запозичена з українських джерел, то ще не разило так традиційне польське неуцтво. Але скоро прийшлося занятися сучасним станом українських партій, то вийшов горох з капустою. Так напр. українська національно-демократична партія десь зникла зовсім після перевороту 1918 р. На перший плян висунулася „У.

країнська Партія Національної Роботи"(?!).

„Поруч неї вилонюється ще в р. 1919 з національно-демократичної партії „Незалежна Група Української Народньої Трудової Партії", популярно називана „Трудова Партія".

Чи не зі зрозумінням речи написано?

Про Українське Нац.-Демокр. Обєднання, яке є продовженням української національно-демократичної партії, перетвореної в р. 1919 на трудову, теж подано побіжні й поверхові відомости, як про якийсь новотвір, що зявився, як „deus ex machina" Коли вже п. Зборуцький брався за таку тему, то щонайменше повинен був прочитати досить суцільну (хоч у подробицях не зовсім вірну) статтю про УНДО, поміщену в останньому випуску „Справ Народовосцьових".

Багато нісенітниць написано теж про неіснуючу „Українську Соціялістичну Партію", в якій ніби то існують дві орієнтації: самостійницько-українська і польська. А вже вершком поінформованости є відомости п. Зборуцького про „Сель-Роб". Довідуємося, що розлам у „Сель-Робі" наступив

„під впливом УНДО, внаслідок чого „Волю Народа" зліквідовано, а її місце занят „Сель-Роб-Лівиця", що поруч гасел комуністичних репрезентує і гасла староруські".

„Сель-Роб-Лівиця" раз фігурує серед українських партій, а другий раз серед „староруських".

Із „староруських" партій найзначнішою є угодова „старорусъка партія" під проводом Льва Черкавського, бо має не лише Ставропігію і Нар. Дім, але й тижневик „Голос Народа", що є органом „Рольничого Союза". А цей останній — то значна могутність, бо має 40 філій (на місяці!) і „Кооперативний Союз", якого обороти від лютого п. р. виносять міліон золотих, які „свідчать про розвиток староруської ідеї".

Не меншою могутністю є й УНС, що став

„на ґрунті польської державности, розуміючи, що український нарід у Сх. Галичині піднесеться матеріяльно й культурно тоді, коли льояльно братиме участь в будові польської держави. Українська інтеліґенція початково була противна новій партії, однак тепер досить численно вписується до неї. Партія зорганізувала итовіільвадесять віч, а газета має близько 3.700 передплатників(?!)".

УХО теж виавансувало у п. Зборуцького на політичну партію і то наскрізь угодову.

І такі нісенітниці містить орган, що хоче витворювати публичну опінію і надавати тон громадському життю.

Зачароване коло.

Лев Черкавський redivivus!

Львівський „Народній Дім", величезне майно українського народу, від кількох літ находиться в зачарованому колі. Тими „чародіями", що володіють важливою справою „Народнього Дому" були спершу всехполяки, а тепер їх місце заняли „санаційні" диктатори. Одні і другі, відповідно до своїх потреб, висувають то одну, то другу москвофільську групу підносячи їй в дарунок майно українського народу, вибираючи зпоміж неї служивих „правительственних комісарів".

Після господарки відомого вже Льва Черкавського, господарки, яка відбилася досить широким відгомоном в пресі і в громадянстві, становище комісаря заняв виїмково чесний чоловік, директор ґімназії Ярослав Вербицький. І хоч комісародержавство, навіть в руках найчеснішої людини, всетаки є ненормальністю, то тут була оправдана надія, що дир. Я. Вербицький збереже майно „Народн. Дому" до часу, коли вкінці власться повернути до нормальних умов в одній з найбільших і найважнівших народніх установ, коли вкінці ввійде в життя фондація „Народнього Дому" з відповідальною управою.

Може так було би й сталося, якби не... вибори. Але саме вибори готові причинитися до віддачі національного майна в руки нового „правительственного комісаря", готового пуститися на бистрі хвилі виборчих перевертів.

Ось що скоїлося на днях:

З прибічної ради комісаря „Нар. Дому" уступив д-р Т. Заяць. На його місце львівське воєвідство, без порозуміння з дир. Вербицьким призначило двох нових членів, розуміється москвофілів. Без сумніву, був це прояв недовіря. Дир. Верб. явився у воєвідстві і в розмові з референтом звернув увагу на непрактиковану поведінку влади, заявляючи, що з огляду на такий стан річей, йому прийдеться хіба внести резиґнацію. У воєвідстві запевнювали його про повне довіря і прохали, щоби не витягав резиґнаційних консеквенцій. На тому провізорично покінчено справу. Та кілька днів пізніше п. Пісарський з воєвідства телефонічно покликав до себе дир. Вербицького. Він заявив, що Варшава домагається зміни на становищі комісаря та що з огляду на те булаб бажана його резиґнація. У відповідь на те заявив дир. Вербицький, що не маючи певности, чи керма „Нар. Домом" найдеться в чесних руках, він тепер не резиґнує. Очевидно, влада може його усунути.

З цього ясно, що за кулісами йдуть якісь торги, відбуваються якісь містерії, а в їх осередку справа „Нар. Дому". Одночасно глибоко санаційний „Дзєннік Львовскі" напередодні виборів величає Льва Черкавського і підносить могутність його „партії", в якої руках, мовляв, Ставропиґія і „Нар. Дім". Відомо, що руки Черкавського з тяжкою бідою від „Нар. Дому" віднято, але вони постійно до нього витягаються і то автоматично.

А одночасно Л. Черкавський готується до виборів. Ходять навіть поголоски, що він обіцявся в пух і прах розбити УНДО і Сель-Роб. Має це бути заповіджена „Дзєннік-ом Львовск-им" диверзія серед „меншостевих громадянств".

Але чи довго ще надбання і майно українського народу буде ласим куском в руках політичних спекулянтів? Українське громадянство не сміє допустити до подібних „гоцків-кльопків". Найвища пора привернути правний стан в найстаршій українській установі. Хто хоче робити політичні диверзії, нехай їх робить за власні гроші, а не коштом народнього майна.

Вічевий рух.

ЛЬВІВЩИНА.

Дня 6. листопада п. р. відбулося віче УНДО в **Сороках** к. Львова, яке скликали місцеві селяни на подвірю чит. „Просвіти". Віче отворив місц. господар Ілько Холод, до президії покликано Ілька Холода й Івана Лучишина з Сорок та Івана Дзюбика з зКаменополя. Реферат виголосив голова Повіт. Нар. Комітету п. Іван Лішинський зі Львова. Реферат на кооперативно-господарські теми виголосив дир. Ілько Лисий. Це перше по війні віче в Сороках відбулося серед гарного настрою і протягнулося до пізнього вечера. На жаль, селом ніхто не займається, хоч воно віддалене не цілих 6 км. від львівського трамваю і тільки 2 км. від зал. стації!

Того самого дня скликали громадяни села **Поршна** віче на гром. майдані біля читальні, в якому взяло участь ціле село. До президії вибрано Торбу Гринька, Чабана Олексу і Піліха Миколу. Перший референт, студ. Ів. Корчинський, промовляв не цілих 20 хвиль, бо місц. командант поліції заборонив йому продовжати промову під загрозою розвязання віча. Другий референт, п. Єрстенюк Дмитро, реферував уже довше, бо майже пів години, але і його стрінула та сама доля. Після відібрання йому голосу поліція розігнала вічевиків кольбами. Скликати після того довірочні збори теж не повелося, бо поліція не дозволила селянам ніде зібратися. Що більше: розігнано навіть засідання управи і надзірної ради місцевої кооперативи! Селяни, згуртовані в читальні, кооперативі, „Лузі" й молочарні, просили скликати у них віче вдруге

ЖОВКІВЩИНА

На день 27-го листопада п. р. скликали громадяни **Куниня**, пов. Жовква, віче Національного Обєднання в загороді громад. Лосина. Віче відкрив голова Повітового Народнього Комітету в Жовкві адвокат д-р Теодор Михайлівський. До президії зборів вибрано місцевих громадян: Якова Матвісіва, Гриня Чапляка й Олексу Якимова. На віче прибули зі Львова: студ. Хам, Лосик (не скінчив II. ґімн. кляси) і ще кількох. Вони то обробили в Куниню кільканайцятьох недолітків, які на їх команду кричали цілу годину: „Хочемо президії!" В цей спосіб не дали можности делегатові Повітового Комітету УНДО п. Іванові Лішинському зі Львова виголосити реферат про політичне положення українського народу. Коли такі не помогли громилам ніякі переконування президії зборів і д-ра Михайлівського, замкнено віче і відбуто довірочну нараду. З того виходить, що кожне віче в громадах жовківського повіту потребує відповідної підготовки. Мусять про це подбати місцеві діячі, яких обовязком не лише скликати віча але й обезпечити його перед нападом своїх і чужих громил.

Відгуки дня.

Наші конкурси.

Жалуються наші молоді люди, що для них нема посад. Їздили — мовляв — за границю, вчилися, здавали, патентів ціла паха і ще в валізі трохи, а вернули до краю і хоч гинь...

Тимчасом так воно зле не є. Треба тільки добре читати українські часописи, а певно не нині, то завтра, не завтра, то за рік, за два, чи за десять — знайдеться певно для них місце на подання і час на надію

Читаю:

„КОНКУРС

на посаду референта розділу канцелярійних приборів при (тут якась інституція). О посаду можуть убігатися ті, які мають вищі торговельні і правничі студії, довголітну заграничну практику і знання найменше трьох европейських та двох азійських язиків в слові і письмі.

Відзначаючі абсольвенти консулярної академії мають першенство. До подання належить долучити відписи свідоцтв від першої кляси нормальної почавши і подати услівя пенсії". (Підпис)

Або таке:

„КОНКУРС

на посаду сторожа при магазині старого заліза (назва інституції). Вимагані вищі торговельні студії, найменше десятьлітна практика в краю, знання стенографії, каліграфії і фотографії, сильне здоровля і слабі вимоги. Кандидати, відповідаючі всім тим вимогам, будуть в черзі приймані на три-місячну безплат

М. ЗОЩЕНКО.

Коза.

VII.

В той день, коли телеграфіст зібрав у вузлики всі свої манатки і сказав: „Не поминайте лихом, Домно Павловно, завтра заберуся" — в той день все пропало.

В ночі Забежкін сидів на ліжку перед Домною Павловною і говорив:

— Мені, Домно Павловно, щастя важко приходить. Інші дуже просто і в Америку їздять, і кімнати винаймають, а я, Домно Павловно... Та ось, колиб я тоді не пішов був за прохожим, то нічого би й не було. І вас, Домно Павловно, не бачитиб мені, як своїх ух... А тут прохожий. Оголошення. Дівицям не турбуватися. Хе-хе, дуля яка дівицям, Домно Павловно!

— Ну, спи, спи! — суворо сказала Домна Павловна. — Набалакав і спи.

— Ні, — сказав Забежкін, підводячись, — не можу я спати, у мене, Домно Павловно, груди розпирає Запал... Ось я, Домно Павловно, думку думаю... Ось коза, скажім, Домно Павловно, такого щастя не може відчувати...

— А?

— Коза, я кажу, Домно Павловно, не може відчувати такого щастя. Щож коза? — Коза — дурепа. Коза й є коза. Їй би, дурепі, лише траву жерти. У неї й справ ніяких немає. Ну, пусти її да Невський — сором вийде, непорозуміння... А чоловік, Домно Павловно, всетаки справи має. Ось, скажім, мене взяти. Недавно йду по Невському — гарбуз у вікні. Зайду, думаю, довідаюся, яка ціна того гарбуза. І зайшов. І всетаки чоловіком себе почуваєш. А щож коза, Домно Павловно? От хоч би і Машку нашу взяти — дурепа, дурепа й є. Чоловік і вдарити козу може і бити навіть може і перед законом відповідальности не несе, чистий, як стекольце.

Домна Павловна сіла.

— Яка коза, — сказала вона — інша коза в припадку і забуцати може чоловіка.

— А чоловік, Домно Павловно, козу палюгою, палюгою по голові, по козячій.

— Ну і коза, коза може молока не дати, як телеграфістові недавно.

— Як телеграфістові? — злякався Забежкін. — Та чого він ходить туди? Та як же це коза може молока не дати, коли вона дійна?

— А так і не дасть.

— Ну, це вже нісенітниці, Домно Павловно, — сказав Забежкін, походжаючи по кімнаті, — то вже... Щож це? То бунт виходить.

Домна Павловна теж встала.

— Щож це? — сказав Забежкін. — Адже ви, Домно Павловно, про революцію говорите. А як нагло коли-небудь, Домно Павловно, звірята революцію проголосять? Кози, наприклад, або корови, котрі дійні? А? Адже може таке статися коли-небудь? Почнеш їх доїти, а вони буцаються, копитами по животах бють. І Машка наша може копитами... А хіба Машка наша, Домно Павловна, може забуцати, наприклад, Івана Нажмудиновича?

— І дуже просто, — сказала Домна Павловна.

— А коли, Домно Павловно, не Івана Нажмудиновича забуцкає Машка, а комісара, товариша Нюшкіна? Товариш Нюшкін із мотора виходить, Арсен двері перед ним — будь ласка, мовляв, товаришу Нюшкін, а коза Машка, сховавшись, за дверми стоїть. Товариш Нюшкін — крок ступить, а вона підійде, та й тирк його по животі, з дурноти.

— Дуже просто, — сказала Домна Павловна.

— Ну, тут народ ізбіжиться. Канцеляристи. А товариш Нюшкін навіть дуже розсердиться. — „Чия, скаже, коза мене вдарила?" А Иван Нажмудинович уже тут задом вертить. „То коза, скаже, Забежкіна. У нього, скаже, крім того напроти призвища шість палочок". „А, Забежкін, скаже товариш комісар, ну — так він звільнений по скороченні штатів". І баста.

— Та що ти все про козу побріхуєш? — розсердилась Домна Павловна. — Ти що, в телеграфіста купив її?

— Як у телеграфіста? — злякався Забежкін. — Ваша коза, Домно Павловно.

— Ні, не моя... Коза телеграфістова. Та ти, пройдисвіте один, бавване собачий, чи не на козу націлився?

— Як же, — мимрив Забежкін — ваша коза. Єй-Богу, ваша коза, Домно Павловно.

— Та ти що, очманів? То ти на козу рахував? Я в туж мить наскрізь тебе бачу. Всі твої кишки виджу...

Незвичайно гнівна встала з ліжка Домна Павловна і, прикривши ліжником роскішні плечі, вийшла з кімнати. А Забежкін приліг на ліжко, та так і пролежав до ранку, не рухаючись.

(Докінчення буде)

в практику, по якій дирекція видасть моральну опінію. Єслиби по трьох місяцях дирекція не поновила рішення, тоді продовження безплатної практики продовжиться о дальших три місяці.

До подання треба долучити відписи свідоцтв: студій, убожества, першої сповіди, моральности і правого ложа.

(Підпис).

Читаючи такі і тим подібні конкурси, я з дива не можу вийти. звідки в нас стільки нарікань, стільки проклять на відносини.

Мало того. Навіть на ці конкурси люди вегодують.

Що це — мовляв — до чорта за конкурс, коли є тільки те, що дирекція вимагає, а нема того, що дирекція дає?!...

Смішні малькоптенти!... Адже виразно стоїть чорне на білім: „подати условія пенсії“...

Що шкодить одному з другим написати: „жадаю на початок 1000 золотих місячно“!?...

Тисячки, то він імовірно не дістане, але після тримісячної безплатної практики безумовно на 60 золотих натягне. А тоді розперезуйся і жий, як лиш душа забажає.

Буває, правда, нераз, що такі конкурси появляються „оттак ніби, аби було“, бо кандидат на даие місце вже давно є. Він і предложив уже відписи свідоцтв, оцінено з нормальних клас, а інші предложить, як тільки доповнить решту студій.

Але і це не повинно відстрашувати петентів.

Пишучи часто подання, вироблять собі письмо, привчаться стилізації та правописи, а як колись стануть директорами, будуть писати „первоклясні“ конкурси.

Галактіон Чіпка.

ПРИГОТУВАННЯ ДО ВИБ. КАМПАНІЇ.

Обіжник мін. Складковського. — Держ. урядовці у виб. комісіях.

Варшава, 4. грудня 1927.

Мін. внутр. справ Складковський видав обіжник до всіх воєводів під датою 2 грудня, який поручає воєводам поробити відповідні приготування і то вже тепер до надходячих виборів. Воєводи мають підшукати кандидатів на членів окр. виб. комісій, а старости і предсідники м. рад мають зробити те саме. Воєводи мають представити міністрові кандидатів на виб. комісарів. Адм. власти І. інстанції мають вишукати кандидатів на членів окружних виб. комісій. Громадські ради, пов. виділи й ін. самоврядні власти мають вибрати по трьох членів окр. виб. комісій і повідомити про це предсідника окр. виб. комісії. Адм. власти І. інстанції мають поділити повіти на округи голосування, визначити виб. льокалі а також урядові льокалі для окр. виб. комісій. Начальники громад мають зладити списи виборців до сойму і сенату, при чому слід звернути увагу, що виборці до сенату мусять жити в даному виб. окрузі бодай рік, а виборці до сойму — від переходни оголошення виборів. Крім того поручає міністр компетентним референтам у воєвідських і старостинських урядах, аби зазнакомилися докладно з приписами виб. ординації і всіх розпорядків мін. вн. справ з 1922 р., що торкаються виборів.

Мін. внутр. справ передбачує, що треба буде покликати до життя около 18.000 окр. виб. комісій. Найти відповідну кількість кваліфікованих кандидатів може бути тяжко, тому конче є, щоби на ті становища покликати держ. урядовців. Тому м-ство внутр. справ віднеслося до м-ства скарбу, освіти, комунікації, почт і телеграфів, щоби поручили підчиненим органам, аби урядовцям тих ресортів не робили ніяких труднощів у приниманні оферованих їм адм. властями становищ членів виб. комісій. Письмо це подано до відома воєводів для вихіснування орган. персоналу названих міністерств.

У Варшаві є тепер у зв'язи з виб. кампанією львівський, станиславівський і тернопільський воєводи

ПОСОЛ ПЕРЕЙШОВ ДО СРСР.

Вильно, 4. грудня 1927.

Власти дістали вісти, що бувш. пос. Галко (давніший член „Визволення“, а останніми часами „дикий“) перейшов на більшовицький бік, бо боявся арештування.

ВСТУПНІ НАРАДИ В ЖЕНЕВІ.

Женева, 4. грудня 1927.

Бріян і Чемберлен обговорювали справи програми праць сесії Ради Ліги Націй. Пополудні конферували Штреземан і Бріян, м. і. обговорюючи лит.-польську справу. Опісля Штреземан приняв Літвінова і з ним теж обговорив цю справу. Вальдемарас заявив журналістам, що Литва готова порозумітися з Польщею, коли Польща признає її права. Бріян приняв Літвінова. Розмовляли з годину. Кажуть СРСР не буде впливати на рішення Ради в польсько-литовськім конфлікті.

Литовський протест обговорюватиме Рада Ліги мабуть у вівторок, а опісля передасть його спец. комітетові.

ПОЛЬСЬКИЙ УЛЬТІМАТ.

Варшава, 4. грудня 1927.

„Рітас“ подає з Парижа, що мін. Залеський заявить Вальдемарасові, що коли він не згодиться взяти назад виленську справу з порядку нарад женевських нарад, вручить йому ультімат. Що це за ультімат, телеграма не каже.

ВАЛЬДЕМАРАС ПРО МАРШ. ПІЛСУДСЬКОГО.

Берлін, 4. грудня 1927.

Вальдемарас в інтервю з предст. „Д. Альг. Цтг.“ сказав, що не буде відповідати на інтервю і враження, які поробив Пілсудський про нього, бо форма і зміст інтервю не є гідні керуючого політичного діяча.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·86·00—8·87·75, канадійський долар 8·84·00—8·84·05, корони чеські 0·26·25—0·26·25, австрійський шілінг 1·25·50—1·25·75, рум. лея 0·05·2—0·05·50, французький франк 0·34·5—0·35·00, швайцарський франк 1·71·25—1·72·00, англійський фунт 43·40—43·8, німецька марка 2.1·95, данцігський гульден 1·7·99, червінець 30·2 31·00.

Золото: 20 кор. 36·40—36·70, 20 франків 34·30—34·40, 20 марок нім. 42·00—42·50, 10 рублів рос. 46·70—47·20.

Срібло: кор. австр. 0·68·00—0·69·00, 5 кор. австр. 3·55 3·60, фльорен австр. 1·78—1·80, рублі рос. 2·90—3·00, копійки за рубель 1·45—1·50.

Збіжже.

Пшениця двірська 48·00—49·00, пшениця селянська 46—47·50, жито 38·25—39·25, ячмінь бровар. 38·00—40·50, ячмінь на мливо 34·75—35·75, ячмінь пастівний 31·00—34·00, овес 33·75—34·25, кукурудза румунська 33·50—34·00, бараболі рафовані 5·00 5·25, фасоля біла 45—55, фасоля кольорова 40·00—0·00, горох вікторія 60—66, горох польовий 40—50, бобик 34·50—35·50, сіно 7·50—8·5, солома 4·25—4·75, гречка 37·00—39·00, льон 68·00—71·00, ріпак озимий 61·50—62·50, мука пшенична 40-проц. 83·00—84·00, мука пшенична 50-проц. 76·50—77·00, мука житня 65-проц. 59·00, тонкі кукурудза 5—4, мука кукур. 36·25—37·5, отруби житні 26·00 2·50, отруби пшеничні 26·0—27·50, крупи гречані 73·00—74·50, пшоно 71·25—75·75, крупи ячмінні 57—58, конюшина червона 265—295, мак синій 115—13, мак синій 85—105, мішки ютові, нові 1·70—1·80, мішки уживані 1·50—1·60.

НОВИНКИ

— **„Свято пісні“ у Львові.** Ювілейний концерт „Свята української пісні“ у Львові відбудеться дня 8-го грудня в салі Муз. Т-ва ім. Лисенка, бо саля Народнього Дому занята і її відмовлено, не зважаючи на пильні заходи Ювилейного Комітету. В програму концерту увійдуть — крім реферату д-ра В. Щурата — самі інтересні, переважно нові, досі неспівані обробітки нар. пісень на хор: Леонтовича, Козицького, Лисенка, Людкевича, Барвінського, Богуславського у виконанні трьох хорів: „Львівського Бояна“, „Сурми“ і „Бандуриста“; відтак низка нар. пісень для сольоспіву в супроводі фортепяну, (а також муж. хору) які виконає відома співачка А. Остапчуківна; вкінці дві інтересні інструментальні обробітки нар. мельодій: „Варіяції на тему купальної пісні“, Н. Козицького на струнний квартет, які були недавно виконані з успіхом у Харкові, та фортепянові транскрипції нар. мотивів у виконанні проф. Т. Шухевича. Подробиці оголосять афіші. Білети продаються від понеділка (5. н. м.) в Книгарні Т-ва Шевченка.

— **Конференція епископів,** що зїхались до Львова, не скінчиться, як передбачувала програма: дня 3-го н. м., а продовжиться ще два-три дні. Епископ Хомишин, який виїхав у пятницю до Станиславова, прислав на своє місце крил. д-ра Лятишевського. Вчора, в неділю, епископи брали участь у святочних богослуженнях по всіх львівських церквах.

— **Львівська хроніка.** Львівський Банк Земян ліквідується, бо не дістав кредитів із санаційного фонду для банків. — Вдова Городецької рогачки на полі найшли пробитого ножем 20-літнього Ситника, безробітного; підозрівають, що його хтось пробив із помсти. — Жінка шевця на Жовківській 70. випила соломяку у розпуці, що її муж запивається.

— **Відгуки равту, що не відбувся.** Равт, що мав відбутися 1. грудня ц. р. в палаті на св. Юрі, а який відкликано з причин, поданих повагалицькими епископами, викликав зацікавлення не лише між нашим громадянством, але знайшов відгомін і в польській пресі. Все зацікавлення скупчується головно біля питання: Чому відкликано равт? Детективи з „Дзєннік-а Львовск-ого“ знайшли „правдиву“ причину відкликання равту. Сталося це тому, що митр. Шептицький запросив „200 осіб зі сфер уніятського духовенства й українських діячів з повним поминенням представників властей і польського громадянства. Без сумніву, митр. Шептицькому йшло про політичну демонстрацію, на якій завчасу попалося (!!) кількох гр.-кат. епископів. Виходячи із заложення, що Польща є звязана з Апост. Столицею постановами конкордату, а собор скликано на зарядження і під авспіціями св. Отця — ті епископи спротивилися навмисному ігноруванню польських властей і громадянства, через що о. Шептицький в останній хвилі був примушений равт відкликати“. Ось воно як, а ми й не знали, що конкордат обіймає теж такі справи, як равти і їм подібні історії. Аж „конкордатовий спеціяліст“ нам це виложив, як на долоні. А відтак і цікава поведенція тих епископів, які „противилися“, входячи в компетенції господаря. На щастя, все це сталося тільки в уяві „санаційного“ детектива.

— **Львівський Дон-Жуан.** Молоді люди починають у Львові пускатися на шораз бистрішу воду. 24-літній шліфар Дутчин хотів використати свою молодість і прикидався закоханим перед якоюсь вдовицею, яка за його пал віддячувалась йому хатою, харчем і „конфекцією“. Дутчин повторив цю саму комедію з одною доворчихою та її донькою, поділивши свою любов на дві рівні половини. Мама та донька були би годились із цим станом ще довго, якби Дутчин не мусів оженитись з донькою наслідком свого роману. Тоді перша вдовиця, яку він покинув, пригадала йому його повинність перед судом і предложила рахунок грошей зиманчених від неї як задаток на віно. Суд признав удовиці, що Дутчин звів її та ошукав і рішив, що краще буде для новоженця, коли він пічне своє подружжа 7-місячною важкою вязницею.

— **Важність Торговельної Школи.** Міністерство освіти заявило в справі важности свідоцтв 3-літньої Торговельної Школи розпорядком з дня 31. жовтня 1927, що ті свідоцтва слід уважати в державній цивільній службі за покінчення середньої школи. Таким чином абсольвенти тих шкіл мають право займати становища урядовців II. категорії.

— **Карієра Махна.** Паризька преса подає до відома, що бувший отаман Махно, після довгої мандрівки по ріжних містах, почавши від Варшави, опинився у Парижі. Його мали прийняти в тамошній радянській амбасаді у звязку з його останньою „еволюцією“ — орієнтацією із поворотом на Радянщину.

— **Рекорди.** Варшавська статистика приносить одну рекордову цифру: на кожного мешканця цієї столиці припадає річно сім літрів 100-процентового спірту. — Фейлетоніст московської „Правди“ Михайло Кольцов признається в цій газеті, що він обїхав Мадярщину, Югославію та Болгарію при помочі фальшивого англійського пашпорту, який дістав від одної комуністичної організації. Інакше він не міг би був вибратись у цю подорож.

— **Чудасії.** У Люблинщині, селі Насплові, селянка Тшиманка вродила хлопця з чотирома руками, двоголового і з чотирома грудьми. Місцеві селяни хотіли вкинути неживе немовля в ріку як „антихриста“, але лікареві вдалось зберігти цю примху природи на радість природників.

— **Для шахістів.** Шахові змагання за мистецтво в СРСР за рік 1927 скінчились таким вислідком: І і 2 нагороду дістали Богатирчук і Романовський з 14 і пів пунктами на 20 партій, 3 і 4 Дуз-Хотимирський і Модель з 13 пунктами, 5 і 6 Ботвинник і Малогонів з 12 і пів і VII Непаровіз з 11 пунктами. Перший із них Богатирчук — українець, автор підручника про шахову гру, виданого „Книгоспілкою“.

— **Словник російської революції.** Товариство бувших політичних каторжників рішило скласти перший словник діячів російської революції від декабристів по нинішній день. Уже тепер обраховують, що цей словник матиме тільки 200.000 прізвищ.

— **Літературний кутон.** У Минську почав видавати інститут для білоруської культури академічну бібліотеку білоруських поетів. Як перший том вийшли твори поета Максима Багдановіча, що помер у 1917 р. Видав його незвичайно дбайливо проф. І. Замотін, позбиравши розсипані твори цього єдиного в білоруській літературі представника напрямку „мистецтва для мистецтва“. У томі є 276 поезій білоруською мовою і 44 російською, а крім цього 12 епічних творів. Богданович мав незвичайно широку скалю настроїв і цікавився поезією російською, українською, польською, німецькою та французькою, піддаючи під вплив кожної із них. Він пробував усіх форм віршобудови і робив переклади із еспанської мови, сербської та японської. Усе це він встиг зробити на протязі 8 літ (1909—1917). Його передучасна смерть є великою втратою для білоруської літератури. Білоруське державне вид-тво видало 3-ий том збірних творів Янка Купала. У ньому є драматичні твори Купала“, комедія „Паулінка“, драма „Раскідае гнездо“, фарса „Примаки“ і трагікомічні сцени „Тутейшия“. У найблищім 4-ім томі будуть зібрані епічні твори Купала і його переклад „Гальки“ Монюшка.

— **Примхи слави та щастя.** Тисячі малярів і різьбарів відбирає щороку в Парижі свої твори із передсінків т. зв. Осіннього сальону, найбільшої офіціяльної виставки, де висіти на стінах є вже великою честю для артиста. Між тими тисячами зазнав теж невдачі один небувалий дебютант: 83-літній старець, який уперше хотів показати світові свої твори. Його найшов один журналіст у хаті і таким робом його імя стало відомим. Фернанд Серф став популярною особою не з огляду на свій талант, а тому, що він є цікавим чудаком. Він малює тільки риби і то природної величини. А малює їх тому, що все життя був завзятим рибалкою і роками приглядався їм. Він не розуміє, чому люди люблять їсти риби а не люблять глядіти на них на образах. Репортер спитав його, чи він є щасливим, малюючи тисячі риб. Артист відповів, що був би щасливим аж тоді, якби управа „Осіннього сальону“ дозволила йому на одній стіні повісити свій твір, про який він мріє. „Що-ж це за твір“? — спитав репортер. „Я хотів би намалювати кита правдивої величини“.

— **Світова всячина.** Група англ. промисловців під проводом Монда звернулась до генер. ради „трейд-уніонів“ з пропозицією скликати конференцію, щоби добалакатись до промислового миру. — У Ленінграді помер відомий економіст, проф. унів. В. В. Святловський. — У Потсдамі повстала секта, що пробує померших привести до життя; її практики викликали вул. заворушення. — У Відні засудили на кілька місяців адміністраторів денника „Ді Штунде“ і тижневика „Берзе“ за шантажі ріжних підприємств, яким погрожували статтями. — Майно кн. Гогенльоге переходить від 1928 р. на власність Чехословаччини. — Від 1. листопада до 1-го грудня 120 осіб пробувало в Варшаві скінчити самовбивством; 82 особи вмерло. — В американ. вязниці Контуркі сидів муриш обвинувачений у вбивстві білої жінки; юрба добула його з вязниці, облила нафтою та спалила. — В Австрії найшли на дні Дунаю скамянілу голову передісторичного чоловіка. — У Ню Йорку вмер колишній сурмач армії Гарібальдія в 80 р. життя; він заробляв в Америці як диригент орхестри.

Театри.

Міський великий театр:
5-го 7·30 г. веч. „Для щастя“ Ст. Пшибишевського.
6-го „Для щастя“.
7-го „Цаґаніні“ (по цінах до половини знижених.

Міський „Театр Новин“:
5-го „Доріна“.
6-го „Доріна“.

Кіна.

„Аполло“: „Коли мущина кохає“ з найбільшим світовим актором Джоном Берімором і Дольорес Кастельо.
„Палас“: „Наполеон“ Абля Ганса.
„Лев“: „Геєнна кохання“, (Бриліянт Орлов) з Гібсоном, Петровичем, Евою, Кастнером.
„Фатаморгана“: „Вишмінкована жінка“

Дописи.

РАДЕХІВЩИНА. *(Громадські вибори в Сушні. — З життя села.)* Вибори до громадської ради в селі Сушні відбулися при кінці червня н. р. Тоді вибрано радними 31 українців і 1 поляка, котрий попав у раду при льосуванні при рівности голосів. Поляки і деякі двірські прихильники внесли протест, котрий очевидно уваглянено. Другий раз відбулися вибори 8. і 9. листопада. Хоч цим разом змінено лісти голосуючих після забагань старости і при виборах був присутній заступник старости, не помогло таки нічого. Вибрано на радних 30 українців і 2 поляків, котрі рівнож попали в раду аж при льосуванні. Страчено тепер ще одного радного, зате підібрано богато ліпший склад українських радних. Лиха поляків і двірських прихильників перепала. Оба висліди виборів завдячує село своїй свідомости й організації, про що напишу кілька слів. Культурний та економічний стан Сушні є високий, про що свідчать такі організації: 1. читальня „Просвіти", 2) аматорський гурток, 3) хор, 4) „Сокіл", 5) спілка взаїмної допомоги, 6) кооператива „Єдність". Спілка взаїмної допомоги п биває пам в твердім зерні і збіжем помагає своїм членам. В останніх роках громадяни звернули найбільшу увагу на економічну організацію села, бо знають, що чим богатша одиниця чи нація, тим більші цінности вносить вона до своєї і загальної культури. Кооператива „Єдність" розвивається добре, тепер купила дім за 600 долярів. Велика це сума для села, одначе при належнім зрозумінню клича „В своїй хаті — своя сила" удасться певно скоро виплатити довг, спричинений купном. Але всі місцеві громадяни й уроженці Сушна інтелігенти зложили від себе свою лепту. — *Сушенський.*

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

НА ЕКОНОМІЧНІ ТЕМИ.

З Державного Рільничого Банку.

КОМУНІКАТ.

З уваги на оголошення розпорядку президента Річипосполитої з дня 13. жовтня 1927 про стабілізацію золотого, як також розпорядку з дня 5. листопада 1927 про зміну грошевого устрою (Д. У. Р. П. ч. 97 з р. 1927. поз. 855) Державний Рільничий Банк у звязку з виданими ним промесами, які стверджують призвання позичок в заставних листах, подає отсе до відома:

Позички в заставних листах, загіпотековані до дня, в якому увійшов у життя розпорядок президента Річипосполитої з дн. 5. XI. 1927 у справі зміни грошевого устрою, себто до дня 8. XI. 1927 включно, буде Банк виплачувати, оскільки довжні скрипти візвано і вписи гіпотечні виконано згідно з вимогами Банку, заключеними в промесах. Таким чином для одержання виплати позички не потрібно в тих випадках робити в довжних скриптах та у гіпотечних вписах якихнебудь змін, що впливали би з введення нової монетарної одиниці.

Якщо до дня 8. XI. 1927 включно позичок не загіпотековано і довжних скриптів не візвано, то на основі виданих до того часу промес можуть бути зладжені довжні скрипти під умовою, що в тих документах суми позичок у золотих в золоті, записані в промесах Банку, будуть, згідно зі ст. 14 вище цитованого розпорядку президента Річипосполитої з дн. 5. XI. 1927, перераховані на устійнені в тім розпорядку золоті в золоті в такій реляції: 100 золотих в золоті, записаних у промесах Банку, рівняються 172 золотим в золоті, очеркненим у ст. 14 і 16 згаданого вище розпорядку президента з 5. XI. 1927.

Отже як у довжнім скрипті так і в гіпотечних вписах повинні бути подані як номінальні суми позичок в золотих у золоті суми, одержані з перечислення, подані в нових золотих у золоті; надто аналогічний уступ довжного скрипту (уст. 1. д) слід заступити таким уступом: „д) Як сплати процентів і додатку на адміністраційні кошти, так і сплати капіталу, а також усі належности з приводу нинішньої позички, доконувані готівкою, зобовязуюся доповнювати в польській валюті на основі рівновартности 900/5332 грама чистого золота за одного золотого в золоті, і то або польськими золотими монетами, або іншими платничими засобами, які мають правну силу сплачувати зобовязання без обмеження квоти; при тому ця рівновартість буде обчислена у спосіб, вказаний у ст. 16. розпорядку президента Річипосполитої з дн. 5. листопада 1927 у справі зміни грошевого устрою".

В особлившім випадку, коли довжний скрипт зроблено перед днем 9. листопада 1927, а гіпотечні вписи мають бути доконані після того речинця, той, що бере позичку, мусить зложити додаткову декларацію, якої зразок Державний Рільничий Банк пересилає кождому, хто бере позичку; інтабуляція слідує тоді в новій валюті на основі давнього скрипту і поміщої декларації.

Висота амортизаційних рат, поданих у взорах довжних скриптів, долучених до промес, не підлягає зміні там, де рати подано процентово, себто зазначено, що довжник зобовязується сплачувати позичку в піврічних ратах, з яких кожна має виносити: золотих в золоті 4,43 при речинці умореня 30-літнім, золотих в золоті 5,06 — при речинці умореня 20-літнім, згл. золотих в золоті 7,50 — при речинці умореня 10-літнім від кожних 100 золотих суми номінальної позички. А якщо рата подана в сумі постійній і точно означеній, то треба її також перерахувати на основі відношення: 100 давніх золотих в золоті рівняється 172 золотим в золоті новім.

Вкінці Державний Рільничий Банк зазначує, що оскільки той, що бере позичку, не загіпотекував її перед днем 9. листопада 1927, то до додаткових промес залучається нову заяву Банку про установлення кавції для заспокоєння претенсій власників заставних листів, виставлених на позичкові суми в новій валюті.

На позички, виплачувані по дні 13. жовтня ц. р., будуть емітовані заставні листи, виставлені на золото в золоті н/г нової валюти.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабіневича:

Зборів:
- 6. XII. Гейша.
- 7. XII. Дні нашого життя.
- 8. XII. Маруся Богуславка.

Поморяни:
- 9. XII. Вій.
- 10. XII. Вихрест.
- 11. XII. Маруся Богуславка.
- 12. XII. Гейша.

Готується до постановки: Катерина, Пісні в лицях, Аскольдова Могила і Румунське весілля.

Українське Краєве Товариство охорони дітей пригадує, що **анкета** в справі опіки над молодіжю відбудеться в четвер, дня 8. грудня ц. р. в год. 9.30 в домівці при вул. Бляхарській ч. 11 І. пов. Проситься о чисельну участь. — *Головний Виділ.*

Комунікат Філії Т-ва „Просвіта" ім. Шевченка у Львові. Дня 14-го грудня 1927 р. відбудуться в салі Т-ва „Бесіда" в „Народньому Домі" при вул. Рутовського на першому поверсі надзвичайні Збори філії Т-ва „Просвіта" ім. Шевченка. Початок зборів в год. 6-ій вечером. На порядку нарад: 1) Просвітний реферат, 2) Вибір відпоручників філії на збори Товариства „Просвіта". Право участи в зборах філії мають згідно з постановою статута Т-ва „Просвіта" § 10 буква „А і Б" звичайні члени Товариства „Просвіта", які мешкають у Львові і на його периферіях, а які вирівнали членську вкладку до Т-ва „Просвіта" за минулий і біжучий рік і читальні через вибраних відпоручників (§ 40 Б). На кожних 50 членів вибирає читальня одного відпоручника. — Львів, дня 2. XI. 1927. — Виділ філії Т-ва „Просвіта" ім. Шевченка.

Свято „Просвіти" в Турці. Заходом філії „Просвіти" в Турці н/Стр. відбудеться в дні 8. грудня 1927 Свято „Просвіти" з такою програмою: 1) 9. год. рано Служба Божа і панахида за померших членів „Просвіти" в пар. церкві. 2) 11. год. Звичайні загальні збори філії „Просвіти" в Турці н/С. в салі „Народнього Дому". Проситься конечно делегатів читалень „Просвіти" і членів з турчанського повіту явитись на це свято. — Виділ Філії „Просвіти".

Заява.

Отсим заявляю, що я не є членом УНС. і ніколи ним не буду.

Володимир Чуєвий.
Тернопіль, вул. Кохановського ч. 6.

Подяка.

Отсим висловлюю щиру подяку Вп. п. д-рові Д. Сассоверови, Львів, Колонтая ч. 7 за уміле переведення мені операції щоки.

Винницька Петра.

Подяка.

Отсим складаємо сердечну подяку Вп. Панови Іванови Ставничому, артистови маляреви з Білобожниці за артистичне, солідне, в дусі народнім — виконання малярських робіт в церкві парохіяльній у Винятинцях. За Комітет церковний: *о. Олександер Боскевський* парох, *Василь Прокипчук* провізор церковний.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів Ринок ч. 10